

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΟΙ ΝΕΡΩΝΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

(Ράφφαρ, ο μεγαλύτερος έμπρηστής του Παρισιού.)

ΑΠΟ τὰ «λαγωνικά» τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας τοῦ Παρισιοῦ συνελήφθη τέλος ὁ ἄνθρωπος πού πυρπολοῦσε τὰ δάση καὶ τὰ σπίτια γιὰ νὰ ἀπολαμβάνη τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα τῆς κατιστροφῆς των. Αὐτὸς ὁ νεώτερος Νέρων εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ παράδοξους παθολογικοὺς τύπους καὶ ἴσως ἕνα μοναδικὸ φαινόμενο ἀπαισίου κακοποιοῦ. Ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς ὀνομάζεται Σάρλ Ἀντουάν Ραφφάρ καὶ ἔχει μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱστορία.

Ὁ Σάρλ Ἀντουάν Ραφφάρ εἶνε ἕνας θέρος Παρισινὸς καὶ τὰ παιδικὰ του χρόνια τὰ πέρασε μέσα σὲ μιὰ ἀφάνταστη πολυτέλεια. Μὰ εἶχε κληρονομήσει ὅλα τὰ ἐγκληματικὰ ἐνστικτα τοῦ πατέρα του καὶ εὐχαριστιόταν νὰ βασανίζη τὶς καμαριέρες καὶ τὴν γκουβερνάντα του.

— Αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε ἕνα μικρὸ θηρίο, ἔλεγαν ὅταν τὸν ἔβλεπαν ν' ἀγωνίζεται νὰ γκρεμίση τὸ σπίτι.

Καὶ ἀλήθεια ὁ Ραφφάρ ἦταν ἕνα ἄγριο θηρίο. Μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιατί αὐτὲς ἀκριβῶς ἢ τρέλλες του διασκέδαζαν τὸν πατέρα του.

— Ὁ γιουί; μου, ἔλεγε, θὰ γίνῃ ἕνας σπουδαῖος ἄνθρωπος! Θὰ κἀνῃ πάντα ὅ,τι περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλὸ του καὶ δὲν θὰ λογαριάζῃ κανέναν.

Καὶ ἀλήθεια, τὸ πρῶτο κροῦσμα αὐτῆς τῆς... πρῶτου φάνηκε ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ. Ὁ μικρὸς Ραφφάρ ἕνα πρωὶ κατέβηκε στὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ ξεριζώνῃ τὰ λουλούδια. Ὁ κηπουρὸς ἔχασε λοιπὸν τὴν ὑπομονή του καὶ τοῦ παρετήρησε, ὅτι αὐτὸ πού κάνει δὲν εἶνε σωστό. Μὰ ὁ μικρὸς Σάρλ τοῦ ἔδειξε τὴ γλῶσσα του καὶ ἐξακολουθῆσε μὲ περισσότερο πείσμα τὴ δουλειά του. Ὁ κηπουρὸς τοῦ φώναξε τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν εἶχε αὐτὸς παιδί του γιὰ νὰ ἔβλεπε πῶς θὰ τὸν ἔκανε ἀμέσως ἀρνάκι.

— Θὰ σ' ἔψηνα ζωντανό! τοῦ εἶπε μεταξύ ἄλλων.

Ὁ μικρὸς Ραφφάρ γέλασε μὲ τὸν θυμὸ τοῦ κηπουροῦ κι' ὅταν αὐτὸς ἔφυγε ἄρχισε νὰ σκέφτεται τὰ λόγια του.

Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ξεγλύστρησε ἀπὸ τὴν ἐπίθλεψη τῆς γκουβερνάντας του, πήρε ἕνα κουτὶ σπρίτα καὶ κατέβηκε μὲ χίλιες προφυλάξεις, στὸν κῆπο. Σ' ἕνα μεγάλος ἐγκληματίας εἶχε καταστρώσει τὸ σχέδιό του. Πῆγε στὴν ἀποθήκη πήρε ἕναν μισοάδειο τενεκέ βενζίνης, τὸν μετέφερε ὡς τὸ σπιτάκι τοῦ κηπουροῦ καὶ τὸν ἔδειξε πάνω στὰ σάνιδια τῆς κατοικίας τοῦ δύστυχου γέρου. Ἐπειτα ἔβαλε φωτιά καὶ τῶσκασε γρήγορα γιὰ τὸ δωμάτιό του. Τὸ σπιτάκι, φυσικά, δὲν ἄργησε νὰ μεταβλήσῃ σὲ μαυρισμένα ἐρείπια. Μέσα δὲ σ' αὐτὰ εἶχε βρεῖ τραγικὸ θάνατο ὁ κηπουρὸς τῶν Ραφφάρ.

Κανεὶς φυσικά δὲν ὑποπτεύθηκε τὸν μικρὸν ἐγκληματία. Ὁλοὶ ὑπέθεσαν ὅτι ὁ ἄτυχος γέρος εἶχε πέσει θυμὰ κανενὸς παληοῦ ἐχθροῦ του, τὸν ὁποῖον ὅμως ὅσο καὶ ἂν ἠρεῦνησε δὲν κατάρθωσε νὰ θρῆ ἢ ἀστυνομία.

* * *

Ὁ Σάρλ - Ἀντουάν, σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, εἶχε καταντήσει τὸ φόβητρο ὄλων ὅσοι τὸν γνώριζαν. Σπαταλοῦσε τὴν περιουσία τοῦ πατέρα του σ' ἀκατονόμαστες διασκεδάσεις καὶ ἦταν τακτικὸς θαμὸν τῶν «σπιτιῶν τῶν βασανιστηρίων».

Τέλος ἦρθε μιὰ μέρα, πού ἢ κολοσσιαία αὐτὴ περιουσία του διασκορπίστηκε στοὺς τέσσερες ἀνέμους. Ὁ Σάρλ - Ἀντουάν γιὰ νὰ μπορῆ νὰ συντηρηθῆ καὶ νὰ ἰκανοποιῆ τὰ φρικώδη ἐνστικτὰ του, ἀναγκάστηκε νὰ πουλάῃ σ' ἐξευτελιστικὲς τιμὲς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ του. Ἐτσι ἔζησε ἀκόμα δέκα χρόνια.

Ὡστόσο κανεὶς ἀκόμη δὲν ἤξερε τὸ πραγματικὸ πάθος του: τὴν μανία του νὰ θάζῃ φωτιά στὰ δάση ἢ στὰ σπίτια καὶ κατόπιν νὰ ἀπολαμβάνῃ τὸ θέαμά τους.

Τὸν τελευταῖον καιρὸ ἢ πυρκαϊῆς εἶχαν ἀυξήθῃ σημαντικὰ στὸ Παρίσι. Ἡ ἔρευνες τῶν πυροσβεστῶν κ' ἢ ἀνακρίσεις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἀργοῦσαν φυσικά νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἐπρόκειτο

περὶ ἐμπρησμῶν. Ποῖος ὅμως ἦτο ὁ φοβερὸς ἐγκληματίας;

Αὐτὸ ἦταν τὸ σκοτεινὸ μυστήριον πού ἐπὶ δυὸ συνεχῆ χρόνια μάταια ἐγωνίζοντοσαν τὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς παρισινῆς ἀστυνομίας νὰ τὸ διαφωτίσουν. Τὸ μόνο πού εἶχαν κατορθώσει νὰ ἐξακριβώσουν, ἦτο τὸ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἐμπρησμοὶ τῶν σπιτιῶν γινόντουσαν πάντα τὶς σκοτεινὲς καὶ ἄγριες νύχτες τοῦ χειμῶνος. Ὅσο γιὰ τοὺς ἐμπρησμοὺς τῶν δασῶν αὐτοὶ ἐγίνοντο μόνον κατὰ τὶς ἀσέληνες νύχτες τοῦ θέρους.

Οἱ ἀστυνομικοὶ παραξενεύτηκαν ἀπ' αὐτὴν τὴν περίεργη σύμπτωση. Ἄν αὐτοὶ οἱ ἐμπρησμοὶ γινόντουσαν ἀπὸ ἐκδίκησι ἢ γιὰ τὴν εἰσπραξί τῆς ἀσφαλείας, οἱ ἐμπρησταὶ δὲν θὰ περίμεναν θέβαια μιὰ σκοτεινὴ ἢ μιὰ θυελλώδη νύκτα. Κάτι ἄλλο λοιπὸν θὰ ἔπρεπε νὰ συμβαίῃ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ πρῶσεχτικὲς μελέτες αὐτῶν τῶν ἐμπρησμῶν κατάρθωσαν νὰ διαπιστώσουν ὅτι ἦταν ἔργα ἐνὸς ἀπαισίου καὶ παθολογικοῦ ἐγκληματία.

Μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα λοιπὸν ὠργάνωσαν μιὰ μεγάλη περιπολία, κατὰ τὴν πρώτη σκοτεινὴ νύκτα, στὸ Δάσος τῆς Βουλῶνης καὶ στὰ διάφορα προάστεια τῆς κοσμοπόλεως. Καὶ δὲν ἄργησαν νὰ ἀνακαλύψουν ἕνα ὑποπτο ὑποκείμενο, τὸ ὁποῖο περιφερόταν στὸ Δάσος.

— Τί κάνεις ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὥρα; τὸν ρώτησαν.

Τοὺς ἐξήγησε μὲ εὐγένεια ὅτι ἔκανε τὸν περιπάτο του καὶ ὅτι ἦτο ἕνας ἡσυχὸς ἄνθρωπος. Οἱ ἀστυνομικοὶ, ἀφοῦ τὸν ἐρεύνησαν, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερον. Δὲν ἐπρόλαβαν ὅμως νὰ ἀπομακρυνθοῦν καὶ πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅταν τεράστιες φλόγες καιομένων δέντρων λόγγισαν τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκπληκτοὶ ἔσπευσαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ τότε εἶδον τὸ ἐξῆς παράδοξο θέαμα. Ὁ ἄγνωστος πού εἶχαν ἐρευνήσει, ἐχόρευε σάν ἄνθρωποφάγος γύρω ἀπὸ αὐτὴν τὴν τεράστια θριάμβου. Τόση δὲ ἦταν ἢ τρέλλα του πού δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τοὺς ἀστυνομικοὺς.

Οἱ ἀστυφύλακες κατάλαβαν τότε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ παθολογικὸς ἐγκληματίας, ὁ φοβερὸς ἐμπρηστής τῶν δασῶν. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι εἶχε παραμείνει ἀσύλληπτος χάρις στὴν μεγάλη τόλμη του. Περιφρονοῦσε τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ δὲν τοὺς λογάριαζε. Καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν τελευταία φορὰ, μόλις ἔφυγαν, δὲν ἐδίστασε νὰ ἰκανοποιῆ τὸ φοβερὸ πάθος του.

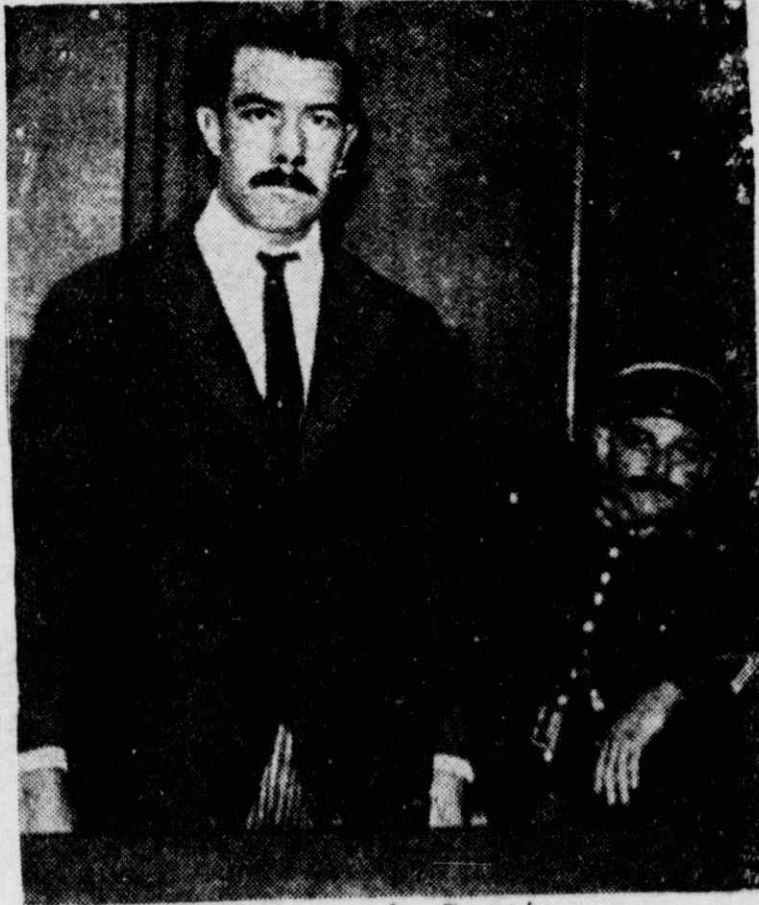
Ὅταν ὠδηγήθηκε στὴν ἀστυνομία καὶ ὑπεβλήθη σὲ μιὰ μαρτυρικὴ ἀνάκρισι, ὠμολόγησε μὲ κάθε λεπτομέρεια τὰ ἐγκλήματά του.

— Ἐχω πυρπολήσει, τοὺς ἐξήγησε μὲ ἀπάθεια, ἕκατὸ σπίτια. Τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ κατεστράφησαν τελείως καὶ πολλοὶ ἐνοικοὶ τους παραμορφώθηκαν ἀπὸ φοβερὰ ἐγκαύματα. Ἐχετε ἰδεῖ ποτέ σας ἕναν ἄνθρωπο νὰ καίγεται σάν λαμπάδα; Ἐγὼ ἔχω ἀπολαύσει αὐτὸ τὸ θέαμα. Ἡ σάρκες παίρνουν μιὰ παράδοξη ζωὴ: κινοῦνται, συστρέφονται, ζαρώνουν καὶ τέλος πέφτουν καταγῆς κυρβουνιασμένες. Ἐπειτα ἐκεῖνος ὁ θόρυβος πού κάνει ἢ φωτιά ὅταν καίῃ τὰ πάντα, εἶνε ἀδύνατο νὰ καταλάβετε τί εὐχαρίστησι μοῦ προκαλεῖ. Γενικά μιὰ πυρκαϊὰ εἶνε τὸ πιὸ ὡμορφο καὶ τὸ πιὸ γοητευτικὸ θέαμα. Ἐπίσης καὶ ἕνα δάσος, ὅταν πυρπολήται, εἶνε ὑπέροχο! Ἡ φλόγες τῶν ἀναμμένων δέντρων ὑψώνονται τεράστιες πρὸς τὸν οὐρανὸ, τρομοκρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς κάνουν νὰ καταλάβουν πόσο εἶνε ἀδύνατοι καὶ κωμικοί».

Ὁ Σάρλ Ἀντουάν Ραφφάρ, καθὼς ὠμολόγησε, εἶχε αὐτὴν τὴ μανία τῶν ἐμπρησμῶν ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικίας ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἔκαψε τὸν οἰκίσκο τοῦ κηπουροῦ τους καὶ δὲν τιμωρήθηκε.

Σήμερα αὐτὸς ὁ ἡμιπαράφρων ἐγκληματίας βρίσκεται κλεισμένος στὶς φυλακὲς. Τὸ κακοφυλοδικεῖο, ἐπειδὴ δὲν εἶχε πολλὰ ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα ἐναντίον του, τὸν κατεδίκασε σὲ πέντε χρόνια φυλακῆς. Μὰ τὸν πρῶσεχουν, γιατί εἶνε ἰκανὸς νὰ θάλῃ φωτιά ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸ τὸ σφρονομικὸ ἴδρυμα!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Ὁ ἐμπρηστής Ραφφάρ.